

POSTANOWIENIE

24 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 24 czerwca 2024 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku A. F.

z udziałem E. F.

o podział majątku wspólnego,

na skutek skargi kasacyjnej A. F.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie

z 10 października 2023 r., II Ca 1687/21,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki postępowania kwotę 5 400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia wnioskodawcy do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

A. F. – wnioskodawca w postępowaniu z udziałem E. F. o podział majątku wspólnego wywiódł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie z 10 października 2023 r.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wnioskodawca powołał się na przesłankę oczywistej zasadności, wynikającej z faktu zasądzenia nieruchomości

wchodzącej w skład majątku wspólnego na wyłączną własność uczestniczki za spłatą uczestnika rozłożoną na 9 lat. Zdaniem wnioskodawcy rozłożenie spłaty na tak długi czas powoduje wywłaszczenie go z przedmiotu własności i nie pozwala na zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jeżeli zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni i w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Skarżący zaś powinien uzasadnić tę przesłankę, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia (zob. np. postanowienia SN z 7 grudnia 2023 r., I CSK 5630/22; z 8 listopada 2023 r., I CSK 3494/23; z 20 października 2023 r., I CSK 1631/23 oraz z 25 września 2023 r., I CSK 903/23).

Złożona skarga kasacyjna nie nosi znamion oczywistej zasadności.

Po pierwsze oczywista zasadność skargi kasacyjnej powinna wynikać z naruszenia określonego przepisu prawa podlegającego jednolitej wykładni i niezawierającego elementów swobodnej decyzji sędziowskiej. W niniejszej sprawie w ogóle zaś nie doszło do naruszenia art. 212 k.c., ponieważ przewidziano w nim maksymalny dziesięcioletni termin rozłożenia spłaty na raty. Jego konkretny wymiar jest zaś elementem swobodnej decyzji sędziowskiej i zależy od okoliczności sprawy. Uwadze nie powinien umknąć również fakt, że pierwsza rata spłaty wynosi aż jedną trzecią całej zasądzonej kwoty.

Z kolei argumenty skarżącego zmierzające do wykazania, że nieruchomości powinna zostać zasądzona w całości dla niego za spłatą uczestniczki postępowania

stanowi niedopuszczalne na mocy art. 398³ § 3 k.p.c. zakwestionowanie ustaleń faktycznych poczynionych przez sądy powszechne rozpoznające sprawę.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 7 w zw. z § 4 ust. 1 pkt 8 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie.

[SOP]

(r.g.)